

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.I.35.653/2013/3.szám

A Kúria a Dr. Tóth Miklós ügyvéd által képviselt felperesnek a jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében, a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2013. május 21. napján kelt 21.K.30.212/2013/7. számú jogerős ítélete ellen az alperes által 9. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 21.K.30.212/2013/7. számú ítéletét hatályon kívül helyezi, és a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 70.000 (hetvenezer) forint együttes elsőfokú és felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 80.600 (nyolcvanezer-hatszáz) forint kereseti és 134.300 (százharmincnégyezer-háromszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes több budapesti lakóingatlan részbeni, vagy kizárólagos tulajdonosa. Béke téri lakásának bérbeadására hirdetések jelentek meg. A felperes személyi adó bevallása nem tartalmazott bérletből származó jövedelmet.

Az elsőfokú adóhatóság a 2006-2010. évekre személyi jövedelemadó és százalékos EHO adónemekben folytatott ellenőrzést a felperesnél. A közüzemi szolgáltatóktól kapott adatok alapján azt állapították meg, hogy a Béke téri ingatlanban - amely a felperesnek nem az életvitelszerű lakhatását szolgáló bejelentett lakcíme - 2006-2010. között folyamatosan volt gáz és villanyfogyasztás; a 2010.

szeptember és 2011. júliusa közötti lakó, aki rászorultságára hivatkozva a lakás ingyenes használatáról nyilatkozott, kábelt TV és internetszolgáltatási szerződést is kötött; a szomszédok nyilatkozatai a lakás folyamatos használatát támasztják alá. Az ingatlanban a 2006-2008. években és 2010. évben is volt rendőri intézkedés. Az ellenőrzés rögzítette, hogy internetes hirdetés jelent meg a felperes nevével, telefonszámával az ingatlan bérbeadásáról.

A revízió megállapítása szerint a felperes a lakást bérbe adta. Mivel a felperes bérleti díjat nem vallott, és a bérleti díjról nem volt bizonylat, a revízió az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. tv. (a továbbiakban: Art.) 108.§ (3) bekezdés c) pontja szerinti becslést alkalmazott az adó alapjának meghatározására, a havi bérleti díjat a hirdetésben megjelent összegben vették figyelembe.

Az elsőfokú határozatot az alperes a 2887741331. számú határozatával megváltoztatta, a felperes terhére a 2006-2010. évekre az ellenőrzött adónemekben összesen 1.343.579 forint adóhiánynak minősülő adókülönbözetet állapított meg, magasabb összegű adóbírságot szabott ki és késedelmi pótlékot számított fel. (A megváltoztatásra az eltérő bírságalap és bírság mérték miatt került sor.)

Az alperesi határozat indokolása szerint az elsőfokú adóhatóság, az Art. 97.§-a és a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. tv. (a továbbiakban: Ket.) 50.§ alapján helyesen állapította meg, hogy az ingatlant a vizsgált időszak során végig bérbeadással hasznosította a felperes, és helytálló volt a bevétel összegének becsléssel való megállapítása is.

A felperes keresetében a tényállás tisztázatlanságára és bizonyítatlanságára hivatkozva kérte az alperesi határozat bírósági felülvizsgálatát.

Az elsőfokú bíróság jogerős ítéletével az alperesi határozatot hatályon kívül helyezte.

Kifejtette, a lakásban feltehetően laktak, ám ennek jogcíme nem bizonyított, és az sem, hogy ebből a felperesnek adóköteles jövedelme származott volna. Utalt arra, hogy „egy bérleti jogviszony esetében nemcsak a felperesnél, hanem a bérlőknél is van bérleti szerződés, mivel – igazodva szerződés kétoldalú jellegéhez – mindegyik félnek kell rendelkeznie szerződéssel. Az adóhatóság azonban ezt nem tisztázta.” Az alperes „határozata alacsony valószínűségű és megalapozatlan tényállásokat tartalmaz, a bizonyítékok a joggyakorlat által megkövetelt bizonyossághoz elegendő szintet nem érik el. Az alperesnek lehetősége lett volna álláspontjának perbeli bizonyítására, azonban bizonyítási indítványt nem tett.” Megalapozatlan tényállás hiányában az adó

alapjának becslésére sem kerülhetett sor.

Az alperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, a felperes keresetének elutasítását kérte. Álláspontja szerint a jogerős ítélet kirívóan okszerűtlen. Sérült az Art. 97.§ (4) bekezdés, a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. tv. (a továbbiakban: Pp.) 164.§ (1) bekezdése, 206.§ (1) és 221.§ (1) bekezdése.

A felperes nem terjesztett elő ellenkérelmet.

Az alperes felülvizsgálati kérelme alapos.

A felülvizsgálati eljárásban - annak rendkívüli jogorvoslati jellege miatt - nincs helye bizonyítás felvételének, a bizonyítékok ismételt egybevetésének, felülmérlegelésnek, azonban mindenkor vizsgálható, hogy a bíróság megtartotta-e az egyéb eljárási szabályok mellett a bizonyításra irányadó előírásokat.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 3.§ (3) bekezdésére hivatkozva kioktatta az alperest arról, hogy bizonyítania kell, miszerint az ingatlant 2006-tól 2010-ig végig bérleti jogcímen használták. Az elsőfokú bíróság tájékoztatása szerint felperesnek azt kellett bizonyítania, hogy vagy nem használta a lakást, vagy nem bérleti jogcímen használták.

A kioktatás során az elsőfokú bíróság az alperes vonatkozásában figyelmen kívül hagyta a bizonyításnak a közigazgatási perekben érvényesülő speciális szabályait.

A Pp. 324.§ (1) bekezdése következtében a közigazgatási perekben is érvényesülnek a Pp. bizonyításra vonatkozó általános szabályai. Alkalmazandó a Pp. 164.§-a is, mely szerint a per eldöntéséhez szükséges tényeket általában annak a félnek kell bizonyítania, akinek érdekében áll, hogy azokat a bíróság valónak fogadja el.

A közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata során a felperes az aki vitatja az alperesi határozat jogszerűségét, tehát elsődlegesen őt, a kereset előterjesztőjét terheli a bizonyítás. A bizonyítási teher csak a Pp. 336/A.§ (2) bekezdése által nevesített körben fordulhat meg. Az alperest terhelő bizonyítás jogintézménye csak kivételesen és gondos mérlegelést követően alkalmazható. A jogerős ítéletben foglaltakkal szemben az alperesnek nem kellett a perben bizonyítani „álláspontját”, nem kellett bizonyítási indítványt tennie, így ezek elmaradása sem róható a a terhére.

A 7. számú tárgyalási jegyzőkönyv alapján azonban az is megállapítható, hogy a Pp. 3.§ (3) bekezdésének megfelelően a felperes és jogi képviselője is megkapta a felperest terhelő

bizonyításra vonatkozó tájékoztatást: ennek ellenére semmilyen bizonyítási indítványt, bizonyítékot nem terjesztettek elő. A jogerős ítélet a felperes nyilatkozatai alapján, bármiféle bizonyíték nélkül - hivatkozva arra, hogy az alperes nem bizonyította „perbeli álláspontját” - állapította meg, hogy az alperes bizonyítékai nem érik el a „joggyakorlat által megkövetelt bizonyossághoz elegendő szintet”. A Pp. XX. fejezetének szabályain nyugvó joggyakorlat szerint azonban a felperes egyoldalú nyilatkozata, további bizonyítékok hiányában, nem alkalmas az alperesi határozat jogszerűségének megingatására, csak erre tekintettel nem kerülhet sor az alperesi határozat hatályon kívül helyezésére.

A bérleti szerződésről az elsőfokú bíróság kimondta, hogy az csak írásban jöhet létre, és az alperesnek fel kellett volna kutatnia valamennyi bérlőt. A jogerős ítélet ezen indokolása sem a polgári jog, sem a polgári peres eljárás közigazgatási perekre irányadó szabályaival, sem az adóigazgatási eljárás normáival nem egyeztethető össze.

Az elsőfokú bíróság a közigazgatási perre irányadó bizonyítási szabályokat tévesen értelmezte, ennek következtében jogerős ítélete a Pp. 221.§ (1) bekezdése által megkívánt követelményeknek sem felel meg.

A Kúria kiemeli a közüzemi költségek kapcsán azt a felperesi előadást, hogy azok összegéből nem következik, miszerint csak bérleti jogviszony keretében hasznosították volna a lakást. A felperesnek tudnia kellett milyen „hasznosítás” kapcsán, mikor és kiknek a lakhatása miatt merültek fel a költségek, azonban ezeket a személyeket nem nevezte meg, tanúkénti meghallgatásukat nem kérte. Eredményes felperesi bizonyítás hiányában a bíróság nem állapíthatja meg az alperesi határozat megalapozatlanságát.

A felülvizsgálati kérelem elbírálása során a Kúria figyelemmel volt arra, hogy az alperes az elsőfokú bíróság előtt ismeretlen tartalmú iratok zártan kezelését kérte. Az iratanyag áttekintése alapján az iratok vélelmezhetően a bérleti díj összegére vonatkoznak. Tekintettel azonban arra, hogy azok megismerhetőségét a felperes nem vitatta, beadványaiban azok ismeretét feltételező előadásokat tett, és nem terjesztett elő az alperesi határozattal - és az abban megjelölt bizonyítékokkal/bizonyítási eszközökkel - összevethető bizonyítékokat/bizonyítási eszközöket, a Kúria nem vizsgálta az adótitokra vonatkozó szabályok érvényesülését.

A kifejtettekre tekintettel, a felperes által felajánlott eredményes bizonyítás hiányában, a Kúria a Pp. 275.§ (4) bekezdése és 339.§ (1) bekezdése alapján a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezte és a felperes keresetét elutasította.

A pervesztes felperest a Pp. 270.§ (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján kötelezte a pernyertes alperes elsőfokú és felülvizsgálati költségének megfizetésére.

A tárgyi illetékeljegyzési jog folytán le nem rótt kereseti és felülvizsgálati illeték viselésére a Kúria az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50.§ (1) bekezdése és a költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban szóló 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13.§ (2) bekezdése alapján kötelezte a felperest.

Budapest, 2014. június 5.

Dr. Darák Péter sk. a tanács elnöke, Huszárné dr. Oláh Éva sk. előadó bíró, Dr. Mudráné dr. Láng Erzsébet sk. bíró

A kiadmány hiteléül:

tisztviselő